

Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään

Aineistoa
Kristittyjen ykseyden rukousviikolle 2006
ja muuhun ekumeeniseen hartauselämään

Toimittaneet
Jan Edström, Veijo Koivula ja Sirpa-Maija Vuorinen

Suomennos englannista
Mirja Sevón

Suomen ekumeenisen neuvoston julkaisu LXXVI

Sisältö

Matt. 18:18-20, rukousviikon teema	3
Haastetta rukousviikolle ja koko elämään	4
Merkittäviä aikoja ja hetkiä rukousviikon taipaleella	6
Rukousviikko Suomessa	7
Jänneväli 18.-25. tammikuuta	8
Johdatus teemaan	9
Aineiston valmistelu	13
Jumalanpalvelus.....	14
Ekumeeninen sanan jumalanpalvelus	16
Ensimmäinen päivä.....	22
Toinen päivä	23
Kolmas päivä	25
Neljäs päivä	27
Viides päivä	29
Kuudes päivä	30
Seitsemäs päivä	32
Kahdeksas päivä	34
Irlannin ekumeeninen tilanne.....	35
Pyhän Patrickin rintakilpi	39
Kelttiläinen risti	40

Suomen ekumeenisen neuvoston *Kirkot ja maahanmuuttajat* –ohjelman tavoitteena on tukea maahanmuuttajien ja paikallisten seurakuntien vuorovaikutusta. Rukousviikon tilaisuuksissa voidaan kantaa kolehteja tämän ohjelman tukemiseksi tai muuhun paikallisesti sovittuun kohteeseen. Suomen ekumeenisen neuvoston pankkiyhteys: Nordea 101830-74403. Viite-numero: 9030.

*Totisesti:
kaikki, minkä te sidotte maan päällä,
on sidottu taivaassa, ja kaikki,
minkä te vapautatte maan päällä,
on myös taivaassa vapautettu.
Minä sanon teille:
mitä tahansa asiaa
kaksi teistä yhdessä sopien
maan päällä rukoilee,
sen he saavat minun Isältääni,
joka on taivaassa.
Sillä missä kaksi tai kolme
on koolla minun nimessäni,
siellä minä olen heidän keskellään.*

Haastetta rukousviikolle ja koko elämään

Suomalaisten arvomaailmaa koskevissa tutkimuksissa on viimeisten vuosien aikana havaittu, että anteeksiantamisen merkitys on arvopörssissä romahtanut dramaattisesti. Asia sinänsä on huolestuttava, mutta samalla se kertoo myös siitä, että monen suomalaisen elämässä kristillisen uskon merkitys on selvästi heikentynyt. Seurauksetkin ovat monin tavoin nähtävissä. Elämä on muuttunut paljon kovemmaksi. Anteeksiantamisen sijaan on tullut laskelmointi, tehokkuus, omien etujen tavoittelu ja saavutetuista eduista kiinnipitäminen.

Vaikka anteeksiantamisesta puhuminen olisikin vanhanaikaista ja epämuodikasta, ei meidän kristittyinä kannata pyrkiä siitä eroon vaikenemalla tai vaihtamalla muihin, muodikkaampiin teemoihin.

Vuoden 2006 ekumeenisen rukousviikon teema ja evankeliumi vievät meidät pohtimaan ihmisten ja seurakuntien välisiä suhteita, niiden rikkomisia ja korjaamisia. Ja aina kun on kyse ihmisten välisistä suhteista, on kyse myös jumalasuhteestamme.

Tälle rukousviikolle on aineiston valmistanut Irlannin kirkkojen työryhmä. Irlannin kristillinen historia on pitkä, mutta pitkä on myös ristiriitojen, konfliktien, hajaannuksen ja sotimisen historia. Eripuraisuuden taustaa vasten heijastuu hyvin vahvasti ekumeenisen ponnistelun ja rukouksen tie, joka on tuottanut sovinnon ja anteeksiantamuksen hedelmiä. Edistysaskelia on otettu sekä kristittyjen ykseyden että kansallisen rauhan tiellä.

Rukousviikon evankeliumissa (Matt. 18) Pietari kyselee anteeksiantamuksen määrästä. Hän oli varmasti perillä siitä juutalaisen oikeuden säännöstä, että lähimmäiselle on annettava anteeksi kolme kertaa. Juutalaiset ajattelivat, että jos ihminen rikkoo Jumalan lakia, niin Jumala antaa samana toistuvan synnin anteeksi kolme kertaa. Jos sama rikkomus toistuu neljännen kerran, ei enää anteeksiantamusta löydy, vaan koittaa Jumalan vihan ja rangaistuksen aika. Juutalaiset päättelivät, että jos Jumalan sielotokyvillä ja armahtavaisuudella on rajansa, niin ei ihminen saa olla Jumalaa parempi. Niinpä juutalaisessa rabbiinisessa laissa on tarkat määräykset siitä, että lähimmäiselle on annettava anteeksi kolme kertaa, mutta kenenkään ei ole lupa antaa anteeksi neljättä kertaa.

Kun Pietari kyselee anteeksiantamuksen määrästä, hän tahtoo päihittää juutalaisen lain ja osoittaa oman paremmuutensa. Hän kaksinkertaistaa maksimimäärän ja lisää siihen varmuuden vuoksi vielä yhden, ja niinpä hän kysyy, että onko siis annettava anteeksi peräti seitsemän kertaa.

Seitsemän on Raamatussa täydellisyyden luku. Mutta Jeesuksen vastaus on hämmentävä ja hämmästyttävä: on annettava anteeksi seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Jeesuksen vastaus merkitsee, että on lakettava laskemasta, kun on kyse anteeksiantamisesta. Mikään lukumäärä ei

ole liikaa, mikään lukumäärä ei ole riittävä. Jos ymmärrämme oikein, mistä anteeksiantamisesta on kyse, ymmärrämme, ettei se tunne rajoja.

Henri J. M. Nouwen kirjoittaa: "On hyvin vaikea antaa ja pyytää anteeksi. Mutta ilman sitä me jäämme menneisyytemme vangeiksi." Juuri tämä on tärkeä näkökulma kirkkojen väliseen anteeksiantamukseen: ettemme jäisi menneisyyden vangeiksi. Kirkon historia on ollut monessa käänteessä hajaannuksen historiaa. Tästä menneisyydestä meidän tulee suunnistaa kohti ekumeenisen liikkeen tavoitetta, näkyvää ykseyttä.

Rukousviikon evankeliumissa on myös Jeesuksen lupaus rukouksen kuulemisesta. Tässä kohdassa hän konkretisoi sen siten, että jos kaksi ihmistä sopii yhteisestä rukouksesta, he tulevat kuulluksi ja saavat pyytämänsä taivaalliselta Isältä. Ja Kristus itse asettuu lupauksensa takuumieheksi: "Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään."

Suomen ekumeenisen neuvoston syyskokouksen yhteydessä pidettiin 26.10.2005 ekumeeninen jumalanpalvelus Iisalmessa Kustaa Adolfin kirkossa, joka oli viimeistä sijaa myöten täynnä. Usein ekumeeninen todellisuus on toisen näköinen: muutama ihminen kokoontuu etsimään yhteyttä ja ykseyttä. Niin täpötäydessä temppelessä kuin muutaman hengen kokoontumisessakin saamme muistaa Kristuksen lupauksia hänen läsnäolostaan. Saamme muistaa myös hänen rukoustaan, että hänen seuraajansa olisivat yhtä. Ekumeenisissa kokoontumisissa emme siis hae eksotiikkaa tai monikulttuurista kokemusta, vaan rukoilemme Jumalan tahdon toteutumista ja Kristuksen läsnäoloa.

Siunattua rukousviikkoa toivottaen
Toimituskunta

Merkittäviä aikoja ja hetkiä rukousviikon taipaleella

Noin 1740

Skotlannissa toimi helluntailiike, jolla oli yhteyksiä Pohjois-Amerikkaan. Liikkeen julistukseen kuului rukous kaikkien kirkkojen puolesta ja niiden kanssa.

1820

Pastori James Haldane Stewart julkaisi kirjan kristittyjen yhteydestä, *Hints for the General Union of Christians for the Outpouring of the Spirit*.

1840

Isä Ignatius Spencer, katoliseksi kääntynyt pappi, ehdotti ykseyden rukousliittoa, *Union of Prayer for Unity*.

1867

Anglikaanisten piispojen ensimmäinen Lambeth-konferenssi Lontoossa korosti päätöslauselmiensa esipuheessa rukousta ykseyden puolesta.

1894

Paavi Leo XIII rohkaisi viettämään helluntain aikaan rukousoktaavia ykseyden puolesta.

1900

Englannin kirkon pappi Spencer Jones piti apostoli Pietarin muistopäivänä (silloin 18.1.) saarnan, jonka hän julkaisi myöhemmin nimellä *England and the Holy See: An Essay towards Reunion*. Kirja edusti selkeästi Englannin kirkossa vallitsevaa korkeakirkollista ajattelua, joka etsi läheisempää yhteyttä katoliseen kirkkoon. Spencer Jonesin ajatukset herättivät myös amerikkalaisen anglikaanipapin, Paul James Wattsonin, joka toimitti Yhdysvalloissa lehteä *The Lamp*. Wattson itse siirtyi myöhemmin katoliseen kirkkoon.

1907

Spencer Jones teki esityksen, että apostoli Pietarin muistopäivää, joka silloin oli 18. tammikuuta, vietettäisiin joka vuosi päivänä, jolloin keskityttäisiin julistamaan kirkon ykseydestä katolisen kirkon yhteydessä. Wattson kehitti ajatusta edelleen: kahdeksan päivän ajan, 18.-25. tammikuuta, rukoillaan kristittyjen yhdistymistä paavin yhteydessä. Tammikuun 25. päivä on katolisessa liturgisessa kalenterissa apostoli Paavalin kääntymyksen muistopäivä.

1909

Rukousviikko sai paavi Pius X:n siunauksen. Myöhemmin paavi Benedictus XV kehotti sen viettämiseen koko katolisessa kirkossa. Viikkoa alettiin viettää katolisessa kirkossa ja eräissä anglikaanisissa seurakunnissa.

1926

Faith and Order –liike alkoi julkaista ehdotuksia kristittyjen ykseyden rukousviikon viettämiseksi, *Suggestions for an Octave of Prayer for Christian Unity*.

1935

Ranskan katolisen Lyonin arkkihiippakunnan isä, myöhemmin monsignore Paul Couturier (1881-1953) innosti rukousviikon viettoon tavalla, jossa kenenkään ei tarvitse luopua omasta perinteestään. Ajatuksensa hän esitti muun muassa teoksessaan *Pour l'Unité des Chrétiens*. Arkkipiispansa tukemana hän innosti rukousviikon viettoon, jotta "Herramme antaisi kir-

kolleen maan päällä sen rauhan ja ykseyden, jotka olivat hänen mieleensä ja hänen tarkoituksensa kun hän rukoili kärsimyksensä edellä, että he kaikki olisivat yhtä". Tälle perusajatukselle rakentunut rukousviikon vietto sai nopeasti kannatusta kaikissa merkittävässä kirkkokunnissa. Isä Paul Couturier loi rukousviikkoliikkeen.

1941

Faith and Order –liike alkoi kehottaa kirkkoja viettämään yhteistä rukousviikkoa juuri edellä mainitun rukousviikon muodossa.

1958

Unité Chrétienne, Lyon, ja Kirkkojen maailmanneuvoston Faith and Order -komissio aloittivat yhdessä valmistaa aineistoa rukousviikkoa varten.

1964

Paavi Paavali VI ja Patriarkka Athenagoras I rukoilivat yhdessä Jeesuksen rukouksen "että he olisivat yhtä" (Johannes 17:21). Vatikaanin II kirkolliskokouksen *Dekreetti ekumeniasta* korostaa, että rukous on ekumeenisen liikkeen sielu ja kehottaa viettämään rukousviikkoa.

1966

Kirkkojen maailmanneuvoston Faith and Order -komissio ja Katolisen kirkon kristittyjen ykseyden edistämisen sihteeristö (nykyisin neuvosto) aloittivat yhdessä rukousviikon aineiston valmistelun.

1975

Aineisto ilmestyi ensimmäistä kertaa kansallisen työryhmän ehdotuksen perusteella. KMN ja Katolisen kirkon kristittyjen ykseyden edistämisen neuvosto valmistelevat edelleen yhdessä aineiston.

2005

Aineisto ilmestyi englanninkielisenä edellä mainittujen tahojen yhteisenä julkaisuna. Aikaisemmin se on ilmestynyt kahtena julkaisuna, vaikka sisältö on ollut sama. "Pieni, mutta tärkeä askel yhteisellä tiellä kohti Kristuksen kirkon ykseyttä", kirjoittivat aineiston esipuheessa piispa Brian Farrell Katolisen kirkon kristittyjen ykseyden edistämisen neuvostosta ja pääsihteerinä Samuel Kobia KMN:sta.

Rukousviikko Suomessa

Maassamme rukousviikkoa on alettu viettää 1940-1950 –lukujen taitteessa pienessä piirissä Helsingin Pohjoisessa ruotsalaisessa seurakunnassa (Norra svenska församlingen). Suomen Yleiskirkollisen Toimikunnan (Suomen ekumeenisen neuvoston edeltäjä) Faith and Order -jaosto julkaisi 1950-luvulla suomeksi Kristillisen yhteyden rukousviikon aineistoa.

1963

Myllyjärven ekumeenisen keskuksen lehdessä *Palava pensas* esiteltiin rukousviikkoa. Katoliset isät Robert de Caluwé ja Theodor Rohner innostivat rukousviikon viettoon.

1964

Rukousviikkoa vietettiin Helsingissä ja tapahtumat keskittyivät Helsingin Vanhankirkon seurakuntaan, joka tästä eteenpäin usean vuoden ajan näytteli tärkeätä osaa rukousviikon tilaisuuksien järjestämisessä. Kristittyjen ykseyden rukousviikon säännöllisen suomalaisen viettämisen katsotaan alkaneen tästä vuodesta.

1965

Helsingin lisäksi rukousviikkoa vietettiin myös Jyväskylässä ja seuraavina vuosina yhä laajemmin eri puolilla Suomea.

1966

Vasta perustettu Suomen Ekumeeninen Seura (henkilöjäsenyyteen perustuva ekumeeninen yhdistys) ja Suomen ekumeeninen neuvosto ottivat yhdessä hoitaakseen rukousviikon aineiston toimittamisen suomeksi.

1979

Suomen ekumeeninen neuvosto suomensi ja toimitti rukousviikon aineiston. Neuvoston vuonna 1975 perustetulla Paikallisen ekumenian jaostolla oli jo silloin toimittamisessa tärkeä osa. Ekumeenisen Seuran toiminta oli päättynyt joulukuussa 1978.

1988-1994

SEN julkaisi rukousviikon aineiston sekä suomeksi että ruotsiksi. 1995 alkaen palattiin aikaisempaan käytäntöön ja ruotsinkielisenä aineistona Suomessa käytetään Ruotsin kristittyjen neuvoston toimittamaa aineistoa.

1990

Maamme valtiovallan määräämistä neljästä rukouspäivästä ensimmäinen sijoitettiin pysyvästi Kristittyjen ykseyden rukousviikolle.

2004

Kristittyjen ykseyden rukousviikkoa oli vietetty säännöllisesti maassamme 40 vuotta. Rukousviikon suomalaisen vieton 40-vuotisjuhlan merkeissä pidettiin Helsingin Vanhassa kirkossa 18.1. ekumeeninen rukouspalvelus.

Jänneväli 18.-25. tammikuuta

Rukousviikon ensimmäistä päivää, 18. tammikuuta, vietettiin katolisessa kirkossa ennen vuotta 1960 tapahtunutta liturgisen kalenterin muutosta apostoli Pietarin muistopäivänä. Paavi Johannes XXIII palautti 1960 apostoli Pietarin piispanistuimen juhlan alkuperäiselle paikalleen helmikuun 22. päivään. Näin Kristittyjen ykseyden rukousviikon ensimmäisellä päivällä ei enää meidän aikanamme ole samaa muistopäivän merkitystä kuin rukousviikkoperinteen alkutaipaleella.

Rukousviikon päätöspäivä on edelleenkin katolisessa liturgisessa kalenterissa Pyhän apostoli Paavalin kääntymyksen muistopäivä. Meillä yleisesti käytössä olevan nimipäiväkalenterin nimistö pohjautuu edelleen perinteiseen lännen kirkon nimikalenteriin ja 25. tammikuuta on nimipäivä Paavolla ja Paulilla. Suomenruotsalaisessa kalenterissa on päivän kohdalla nimi Paul ja saamelaisessa Bávväl, Bávlos ja Bávva.

Suomen ortodoksisen kirkon nimipäiväkalenteri rakentuu henkilömuistojen pohjalle, sama nimi voi tulla vuoden mittaan useamman kerran esille. Tämä ei tarkoita, että ortodoksi viettäisi nimipäiväänsä useita kertoja vuodessa. Nimipäivää vietetään ainoastaan sen pyhän muistopäivänä, jonka mukaan nimi on annettu. Ortodoksisen kalenterin jokainen päivä on omistettu yhden tai useamman pyhän ihmisen muistolle.

Johdatus teemaan

Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään (Matt.18:20)

Eri kirkkoihin kuuluvia kristittyjä yhdistäviä tekijöitä on enemmän kuin erottavia. Tämä merkittävä oivallus on ekumeenisen liikkeen taustalla oleva liikkeelle paneva voima. Kaikkein suurin yhdistävä tekijä on ylösnousseen Kristuksen läsnäolo; hänen, joka lupasi opetuslapsilleen olla heidän kanssaan maailman loppuun asti. Matteuksen evankeliumin lopussa Jeesus antaa tuon lupauksen heti sen jälkeen, kun hän on lähettänyt seuraajansa matkaan. He saivat valtuutuksen tehdä kaikista kansoista hänen opetuslapsiaan kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen (Matt.28:19-20). Hän oli tietoinen siitä, että he joutuisivat kaikenlaisiin vaikeuksiin, eikä halunnut jättää heitä orpoina tehtävänsä (Joh.14:18). Hän lupasi jäädä heidän luokseen. Hän on "Immanuel", joka merkitsee 'Jumala on meidän kanssamme' (Matt.1:23).

Evankeliumit kertovat meille niistä eri tavoista, joilla Kristus, ylösnoussut Herramme, on itse keskuudessamme. Hän on läsnä, kun hänen sanaansa julistetaan ja eletään todeksi; kun ehtoollisen leipä ja viini nautitaan hänen muistokseen; hän on läsnä pienessä lapsessa, nälkäisessä, vangissa, kaikkein vähäisimmässä; jokaisessa lähimmäisessä, heissä, jotka toteuttavat hänen tehtävänsä ja saarnaavat hänen valtakuntaansa tässä maailmassa. Vuoden 2006 kristittyjen ykseyden rukousviikon teema, Matteuksen evankeliumin 18. luvun jae 20, asettaa eteemme Jeesuksen lupauksen: "missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään".

Matteus sijoittaa Jeesuksen lupauksen siihen viitekehykseen, jossa annetaan ohjeita kirkon elämästä ja järjestyksestä. Hän on huolissaan siitä, miten kaikkein vähäisimmistä huolehditaan ja siitä, millä tavoin kirkko huolehtii hajallaan olevista jäsenistään. Häntä surettaa, että kirkko on taipuvainen asettamaan rajoituksia anteeksiantamukselle. Matteuksen evankeliumin 18. luvussa on voimakkaita sanoja tuomitsemisesta. Siinä on kristilliselle yhteisölle annettuja ohjeita, jotka kertovat, missä kohdin sen jäsenet ovat laiminlyöneet vastuunsa opetuslapsina.

Tekstiä tasapainottavat sanat, jotka korostavat Jumalan huolenpitoa jokaisesta yhteisön jäsenestä ja kutsuvat rajoittamattomaan haluun antaa anteeksi heijastaen näin Jumalan omaa rajatonta valmiutta sovintoon. Tässä luvussa Jeesus antaa varhaiselle kristilliselle yhteisölle selvät ohjeet, joiden mukaan yhteisön rakentamiseen ei voi suhtautua välinpitämättömästi. Yhteisön, joka kokoontuu ihmiseksi tulleen Jeesuksen ja hänen sanojensa piiriin, on tehtävä kaikkensa vakuuttaakseen, että sen elämä on sopusointuista. Tässä yhteydessä Herra kutsuu kuulijansa luottamaan yhteisen rukouksen voimaan ja lopulta hänen pysyvään läsnäoloonsa sen yhteisön keskellä, joka on koolla hänen nimessään.

Kun uupumatta rukoilemme ykseyttä rukousviikon aikana ja vaikka kautta koko vuoden, saamme kutsun syvälliseen tietoisuuteen siitä, että ykseys on armoa ja että meidän on alati pyydettävä sitä lahjaksi. Samalla, kun pyrimme vaalimaan omien yhteisöjemme ykseyttä ja kaikkien kristittyjen ykseyttä, meidän on hyvä arvostaa ekumeenista kokoontumista ja tulla rukoilemaan Jeesuksen nimessä. Aina niin tehdessämme meitä kehoitetaan luottamaan siihen voimaan, joka on rukouksessa Kristuksen läsnäolon kautta. Hänhän lupasi opetuslapsilleen: "Minä sanon teille: mitä tahansa asiaa kaksi teistä yhdessä sopien maan päällä rukoilee, sen he saavat minun Isältäni, joka on taivaissa." (Matt.18:19).

Tärkeintä ei ole rukoilevien äänten paljous vaan se, että ne ovat yhtä rukouksessa. Meidän jokaisen sydämessä puhuva hiljainen ääni vahvistuu, kun kokoonnumme hänen nimessään. Muistakaamme rukoillessamme kiittää viime vuosikymmenten monista edistysaskeleista kohti kristittyjen ykseyttä. Jeesus Kristus on ollut meidän keskellämme Pyhän Henkensä voiman kautta ja rukoilee meidän kanssamme Isää.

Lupausta, että Kristus on keskellämme, ei pidä rajoittaa koskemaan Jumalanpalvelukseen kokoontunutta seurakuntaa. Koska kolmiyhteisen Jumalan rakkaus on tullut lihaksi Jeesuksessa Kristuksessa, me voimme Kristuksen kautta elää elämää, jonka ykseyden juuret ovat kolmiyhteisessä Jumalassa. Hänen Pyhän Henkensä läsnäolon kautta ylösnoussut Herra haluaa olla meidän kanssamme kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa, jakaa huolemme, neuvoen meitä, kulkien rinnallamme, tullen koteihimme ja työpaikoillemme, lisäten iloamme läsnäolollaan, joka johtaa meidät Isän sydämeen. Hän tahtoo meidän tuntevan Jumalan läheisyyden, Jumalan voiman, Jumalan rakkauden. Hän haluaa olla keskellämme, niin että hän itse voi todistaa meidän kauttamme rakkaudestaan ja elämästään kodissamme ja työpaikallamme, koulussamme ja lähiympäristössämme.

On muistettava, että kristikunnan historiassa on tehty "Jeesuksen nimesä" monia asioita, jotka eivät ole sopusoinnussa hänen opetuksensa, elämänsä ja kuolemansa viitoittaman tien kanssa. Henkilöhistoriamme ja yhteisöjemme menneisyys tarjoavat meille monia syitä katua. Meidän on hyvä lukea Matt.18:20 muistaen, että käsky rakastaa on asetettu Johanneksen evankeliumissa ensimmäiselle sijalle: "Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä." (Joh.15:12). Ja "Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne." (Joh.13:35). Kristuksen läsnäolo siellä, missä kaksi tai kolme on koolla hänen nimessään, liittyy läheisesti siihen rakkauteen, jota "kaksi tai kolme" osoittavat toisilleen.

Jeesuksen nimessä kokoontuminen merkitsee hänen maan päälle tuomansa rakkauden jakamista. Sitä rakkautta ei voi rajoittaa ihmisystävyydeksi, solidaarisuudeksi tai hyväntekeväisyydeksi; se on enemmän kuin ystävyyttä ja kiintymystä. Se on itsensä antavaa, kärsivää rakkautta, joka "kaiken -- kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken -- kärsii." (1.Kor.13:7). Se on rakkautta, joka vaatii herkkyyttä ja kärsivällisyyttä,

jotta huomaisimme Herran läsnäolon ja suunnan, johon hän meitä johdat-
taa.

Jotta kristityt voisivat olla mahdollisimman vastaanottavaisia Kristuksen läsnäololle, heidän on opeteltava yhdessä elämän ekumeniaa sen lisäksi, että pyrimme ykseyteen teologiassa. Tämä merkitsee sitä, että annamme ja opimme toinen toistemme hengellisistä perinteistä, tavoista ja käsityksistä samalla kun työskentelemme konkreettisesti yhteisessä palvelutyössä Jumalan maanpäällisen valtakunnan rakentamiseksi. Se merkitsee myös keskinäisen vuorovaikutuskulttuurin tukemista, kun yhdessä opimme näkemään myönteisessä valossa eri kirkkoihin kuulumisen sekä eri etnisten yhteisöjen, historioitten ja lainsäädäntöjen ominaispiirteet, jotka voivat niin helposti jakaa kristittyjä.

Ottamalla huomioon, mikä meillä on yhteistä, voimme huomata paremmin ne asiat, jotka meitä yhä jakavat. Elämän ekumeniaan liittyvät yhteinen rukous, yhteinen todistus ja yhteinen lähetys aina kun se on mahdollista: kun yhä enenevässä määrin elämme yhteistä elämää Pyhässä Hengessä. Siihen liittyy elämämme arkisten asioiden jakamista keskenämme, niin että voimme yhä paremmin nähdä toisemme sisarina ja veljinä Kristuksessa, toivottaen toisissamme tervetulleeksi itse Kristuksen läsnäolon.

Mikään ei ole pientä, jos se tehdään rakkaudesta. Mikään rakkauden teko, mikään yksinkertainen todistus tai yhteistyö Jeesuksen nimessä, mikään yhteinen rukous ei ole tarkoitukseton eikä arvoton, kun se noudattaa Jumalan tahtoa, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä. Jokainen sellainen teko ilmaisee hiljaisesti halukkuutemme pyrkiä rakastamaan toinen toistamme Jeesuksen rakkaudella. Se puhuttelee myös maailmaa, joka on usein kyvytön näkemään Jumalan läsnäolon tai suhtautuu välinpitämättömästi hänen suunnitelmiinsa.

Irlantilainen ekumeeninen ryhmä, joka on toimittanut tämän aineiston ensimmäisen luonnoksen, on tietoinen Irlannin rikkaasta hengellisestä perinnöstä, jonka juuret ovat varhaisessa kristillisyydessä ja siten yhteiset kaikille kristillisille perinteille. Ryhmän jäsenet ovat tietoisia myös kristillisten kirkkojen ja kristittyjen sekaantumisista ristiriitoihin ja selkkauksiin, jotka ovat vaikuttaneet Irlannin elämään menneinä vuosisatoina. Kristittyjen hajaannus on viiltänyt syviä haavoja tai tehnyt haavoista entistä tuskallisempia.

Tämä on kolmas kerta viimeisten 25 vuoden aikana, kun rukousviikon tekstiluonnos on valmisteltu Irlannissa. Taustalla vaikuttavat väkivallan väheneminen ja elpynyt toivo Kristuksen täyttämästä rauhasta. Tietoisuus Irlannin rikkaasta mutta monimutkaisesta menneisyydestä antoi tämän vuoden työryhmälle useita syitä valita Matt.18:20 keskeiseksi raamatunkohdaksi ja vuoden 2006 kristittyjen ykseyden rukousviikon teemaksi.

Ensiksikin, työryhmän jäsenet haluavat kiinnittää huomiota Kristukseen ykseytemme lähteenä. He korostavat sitä, että hän on jo näyttänyt meil-

le, miten voimme olla rakentamassa sitä ykseyttä, jonka Jumala haluaa meille antaa.

Toiseksi, usein toivo syttyy ja sammuu suhteessa suuriin eleisiin ja aloitteisiin, joilla tavoitellaan rauhaa. Siksi työryhmän jäsenet haluavatkin kiinnittää huomiota siihen yksinkertaiseen seikkaan, että suhteiden rakentamiseksi hajaantuneiden kansojen ja yhteisöjen välille on välttämätöntä, että kaksi tai kolme kokoontuu yhteen keskinäisessä Kristuksen rakkautessa. Usein pienimuotoiset kokoontumiset, paikalliset suhteet ja ystävyydensiteet voivat vaikuttaa suuresti rauhan ja sovinnon hengen luomiseen. Monet kokemukset Irlannin lähimenneisyydessä todistavat tästä.

Kolmanneksi tekstien luonnostelijat tuovat esille sen, että tulevaisuudentoivon sekä tämän hetken rauhaan ja sovintoon sisältyy pakostakin menneisyyden tuskallisten muistojen ja haitallisten epäkohtien käsitteleminen. Kristillinen opetuslapseus velvoittaa meitä osallistumaan pyrkimyksiin käsitellä menneisyyden haavoja rakentavalla tavalla. Meidän tulee yhdessä todistaen etsiä ja valita keinot, jotka johtavat sovintoon.

Tässä hengessä kaikkia kristittyjä, jotka käyttävät hyväkseen rukousviikon tarjoamia mahdollisuuksia, rohkaistaan kokoontumaan yhteiseen rukoukseen ja pyrkimään keskinäisessä rakkaudessa ymmärtämään toisiaan kaikkien eroavaisuuksien keskellä. Näin meistä voi tulla yhä väkevämpiä sovinnon merkkejä ja Kristuksen rakkauden parantavan läsnäolon todistajia.

Kahdeksaksi päiväksi ehdotettujen raamatuntekstien ja -selitysten tarkoitus on herättää mietteitä Jeesuksen kutsusta kokoontua hänen nimesseen.

Ensimmäinen päivä kehittelee ajatusta siitä, että koska kaikki kristityt kuuluvat Kristukselle, me kuulumme toinen toisillemme. Meitä yhdistää kaipuu, joka näkyy jo yhteisessä käsityksessämme kasteen merkityksestä.

Toinen päivä tarjoaa mahdollisuuden nöyrään jumalanpalveluksen mietiskelyyn (esimerkkinä kehoitus pestä toistensa jalat) tärkeänä keinona rakentaa kirkon ykseyttä.

Kolmas päivä heijastelee yhdessä rukoilemisen tärkeyttä. Kun Jeesus rukoili, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä, hän teki sen siksi, etteivät he vielä olleet yhtä hänen nimessään. Kun Kristus on keskellämme, olemme kiinni hänessä ja toinen toisessamme.

Neljännän päivän teema on muistojen parantaminen sekä anteeksiantaminen ja -saaminen, jotka ovat perusedellytyksiä sille, että löydämme uudelleen ja saamme takaisin ykseytemme Kristuksessa.

Viides päivä keskittyy Jumalan läsnäoloon rauhan ja tyyneyden sekä rohkeuden ja voiman lähteenä innoittaen meitä vuorostamme etsimään keinoja rakentaa rauhaa.

Kuudennen päivän teema tarjoaa meille mahdollisuuden pohtia lähetyksen kahtalaista suuntaa: yhteen kokoamista ja uloslähtettämistä. Molempien tavoite on täyttää Isän tahto vahvistaa heikkoja ja julistaa, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle.

Seitsemäs päivä haastaa meidät näkemään ja toivottamaan tervetulleeksi lähimmäisen ja muukalaisen kaikkine erilaisuuksineen. Kristuksen näkeminen heissä on edellytys sille, että pystymme vastaanottamaan ja täyttämään ekumeenisen tehtävämme.

Kahdeksas päivä katsoo eteenpäin, pyhiinvaelluksemme loppuun, Kristuksen läsnäolon täyteyteen. Matkatessamme eteenpäin tulemme löytämään muita kristittyjä, jotka eivät enää ole muukalaisia vaan matkatovereita. Se ennakoi päivää, jona seisomme rinta rinnan Kristuksen edessä.

Aineiston valmistelu

Aineiston ensimmäinen luonnos valmisteltiin ekumeenisessa työryhmässä Dublinissa. Esitämme vilpittömät kiitoksemme kaikille, jotka olivat mukana työryhmässä:

Rev. Irineu Ioan Craciun (Dublinin kreikkalaisortodoksinen ilmestyskirkko)

Rev. Athanasius George (Irlannin ortodoksinen koptikirkko)

Rev. Elizabeth Hewitt (Irlannin metodistikirkko)

Rev. Mary Hunter (Irlannin presbyteerinen kirkko)

Rev. Hugh Kennedy (roomalaiskatolinen kirkko)

Rev. Brendan Leahy (roomalaiskatolinen kirkko)

Rev. Fritz-Gert Mayer (Irlannin luterilainen kirkko)

Rev. John McCann (roomalaiskatolinen kirkko)

Rev. Alan McCormack (Irlannin kirkko)

Rev. Godfrey O'Donnell (Romanian ortodoksinen kirkko Irlannissa)

Aineisto on viimeistelty kansainvälisessä valmistelutyöryhmässä, jonka oli yhteistyössä asettanut Kirkkojen maailmanneuvoston Faith and Order -komissio ja Katolisen kirkon kristittyjen ykseyden edistämisen neuvosto (Pontifical Council for Promoting Christian Unity). Kansainvälinen työryhmä kokoontui Irlannin Focolare-keskuksessa lähellä Prosperousia, Kildaren kreivikunnassa. Se sai runsasta tukea Irlannin katoliselta piispainkokoukselta. Esitämme kiitoksemme arkkipiispa Séan Bradyille, piispa Anthony Farquharille ja isä Brendan Leahyille sekä Focolare-keskuksen henkilökunnalle lämpimästä vieraanvaraisuudesta ja monipuolisesta avusta kansainväliselle työryhmälle.

Jumalanpalvelus

Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään

Johdanto

Jumalanpalveluksessa on kaksi rinnakkaista teemaa:

Teema A: "Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni." Tavoitteena on rohkaista ja vahvistaa Jumalan omien yhteisöä sekä pienissä yhdyskunnissa että suurissa kokoontumisissa; niin arkielämässä kuin virallisissa liturgisissa juhlissa. Uskollisuus Jumalan kutsulle ei rajoitu suuriin kokouksiin, vaan koskee myös niitä tilanteita, joissa kaksi tai kolme kokoontuu rakkauden ja rukouksen hengessä yhteiseen raamattupiiriin Jeesuksen nimessä. Itse asiassa juuri yksittäisten ihmisten elämät, joita keskinäinen rakkaus yhdistää, tuovat Jumalan valtakunnan maan päälle.

Teema B: "Silloin Pietari tuli Jeesuksen luo ja sanoi: 'Herra, jos veljeni yhä uudelleen tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako?' 'Ei seitsemän vaan seitsemänkymmentäseitsemän kerta', vastasi Jeesus." Me puhumme anteeksiantamisesta, mutta harvoin pyydämme toisiltamme anteeksi. Jumalanpalveluksen pohjalla soljuu voimakas katumuksen virta. Se ilmenee synnintunnustuksessa, jossa pyydetään erityisesti "anna meille anteeksi velkamme niin kuin mekin annamme anteeksi velallisillemme."

Tekstien luku

Raamatunkohdat on valittu heijastamaan kautta koko Raamatun toistuvaa mallia, jonka mukaan Jumala on alati läsnä kansansa keskuudessa.

Vanhassa testamentissa Jumala toi kansansa Egyptin orjuudesta ja johdatti sitä päiväsaikaan pilvellä ja yöaikaan pilvestä loistavalla tulisella hehkulla. Hän ei milloinkaan hylännyt kansaansa. Psalmi muistuttaa meiliimme Jumalan tekemät ihmeet. Se kehottaa Herran kansaa muistamaan hänen tekonsa ja välittämään muistot jälkipolville.

Ilmestyskirjan kirjoittaja antaa välähdyksen Jumalan valtakunnasta, jossa Jumalan kansa hallitsee ikuisesti.

Evankeliumikatkelma on sijoitettu muiden tekstien jälkeen, koska Ilmestyskirjassa ilmoitettu ikuisesti kestävä Jumalan valtakunta perustuu siihen, että Jumala on läsnä kansansa keskuudessa ihmiseksi tullessa Jeesuksessa, Pojassaan. Jeesus ilmoittaa Jumalan valtakunnan. Hänessä tuosta jumalallisesta läsnäolosta tulee todellisuutta.

Kiitos- ja esirukous

Näiden rukousten tarkoitus on kiittää siitä työstä, joka jo on saatu päätökseen Jumalan armollisen voiman vaikutuksesta hänen kansansa keskuudessa. Mutta paljon on vielä tekemättä, jos todella haluamme toteuttaa Jumalan tahdon tässä maailmassa.

Vertauskuvat

Erilaisten vertauskuvien käyttäminen on mahdollista. Erityisesti kelttiläinen risti sopii kulkueristiksi. Vertauskuva ristille lyödyistä nauloista sopii käytettäväksi esimerkiksi synnintunnustuksen aikana. Seitsemän kynttilää voisivat olla seitsemän seurakunnan ja Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun seitsemän kultajalkaisen lampun vertauskuvia. Koska vertauskuvien käyttö on sidoksissa kulttuuriin, tapoihin ja olosuhteisiin, olemme vältäneet esittämästä erityisiä viittauksia vertauskuvien käyttöön. Rohkaisemme paikallisekumeenisia ryhmiä etsimään ja käyttämään vertauskuvia, jotka parhaiten sopivat omaan kontekstiin.

Jumalan sanan lukemisessa suosittelemme käytettäväksi uusinta virallista raamatunkäännöstä ja Herran rukouksessa ekumeenisista sanamuotoa.

Ekumeeninen sanan jumalanpalvelus

Jumalanpalvelusjärjestys

Tervehdys

Johtaja Armo ja rauha olkoon teidän kanssanne.
Seurakunta Armo ja rauha olkoon teidän kanssanne.
J ja S Jumalan, Isämme, ja Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Avaus

Liturgisen tervetuloitovotuksen jälkeen paikalla olevat yhteisöt ja niiden johtajat esitellään. Jumalanpalveluksen alussa osallistujat voivat esittäytyä toisilleen toivottaen toisensa tervetulleiksi sisarina ja veljinä.

Johdanto (ehdotus)

Irlannissa, kuten monessa muussakin maassa, on kehittynyt voimakas hengellinen ja lähetyspainotteinen kulttuuri, mutta Irlannilla on myös pitkä ja tuskallinen menneisyys. Poliittiset ja uskonnolliset pyrkimykset ja kunnianhimot ovat repineet yhteisöjä erilleen ja aiheuttaneet vahinkoa kaikilla tahoilla. Jumala on ollut läsnä kaiken tuskan keskellä parantaen monia fyysisiä ja psyykkisiä haavoja. Jumalan lohduttavaa ja armollista läsnäoloa on koettu pienissä kahden, kolmen hengen ryhmissä ja suurissa, useiden satojen ihmisten kokoontumisissa. Kaiken tämän vuoksi Irlannin kristityt ovat kyenneet kiteyttämään kristillisen uskonsa näihin Jeesuksen sanoihin: "Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään." (Matt. 18:20).

Jumala kutsuu kristittyjä kokoontumaan yhteen. Hän osoittaa, että rakkaus ja anteeksianto kulkevat käsi kädessä. Kokemus Kristuksesta ristillä kutsuu kristittyjä ojentamaan kätensä ja antamaan anteeksi. Niin kylissä kuin pienissä ja suurissa kaupungeissa Jumalan omia kutsutaan etsimään tietä eteenpäin samalla tunnustaen ja tunnistaen ihmisten kokeman tuskan ja kivun. Sen ymmärrettyään he voivat etsiä anteeksiantoa ja eheyttä uudesta Kristuksen viitoittamasta tiestä.

Ylistys / virsi / musiikkia

Vuoroluku Kristuksen läsnäolosta

J Jeesus, ylösnoussut Herra.
S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

J Jeesus, hyvä paimen.
S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

J Jeesus, elämän sana.
S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

J Jeesus, köyhien ystävä.
 S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

J Jeesus, kaiken anteeksiannon lähde.
 S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

J Jeesus, Rauhan Ruhtinas.
 S Me kokoonnumme sinun nimessäsi.

S Herra Jeesus Kristus,
 sinä kutsut meitä yhteen uskossa ja rakkaudessa.
 Puhalla meihin jälleen Pyhän Henkesi uusi elämä,
 jotta voisimme kuulla pyhän sanasi,
 rukoilla sinun nimessäsi,
 pyrkiä kristittyjen ykseyteen
 ja elää yhä täydemmin sitä uskoa, jota tunnustamme.
 Sinun olkoon kaikki kirkkaus ja kunnia
 Isän ja Pyhän Hengen kanssa, iankaikkisesta iankaikkiseen.
 Amen.

Ylistys / virsi / musiikkia

Tekstien luku

2. Moos. 40: 1-4 ja 34-38

(mietiskellään Jumalan läsnäoloa hänen kansansa autiomaavaelluksen aikana)

Psalmi 78: 1-8

(muistellaan Jumalan tekoja ja kutsua uskollisuuteen)

(luetaan vuorolukuna)

Johanneksen ilmestys 22: 1-5

(mietiskellään Jumalan ylenpalttista kirkkautta kansansa keskellä, kun hänen valtakuntansa on tullut)

Matteuksen evankeliumi 18: 15-22

(mietiskellään olemassa olevia jännitteitä ja tunnustetaan Jumalan läsnäolo kansansa keskuudessa, vaikka pienessäkin joukossa)

Saarna / mietiskely

Uskontunnustus

Apostolinen uskontunnustus

Ylistys / virsi / musiikkia

Synnintunnustus

J Voimme monella tapaa olla uskottomia sille, mitä meistä on kasteessa tullut; olemme luopuneet sitoutumisesta ja lakan-

neet olemasta kuuliaisia Jumalalle. Tunnustamme nyt katuen syntimme hänen edessään.

S Tunnustamme sinulle, elävä Jumala,
että olemme epäonnistuneet elämään sisarina ja veljinä ja sinun lapsinasi.
Tunnustamme sinulle, rakastava Jumala,
että emme ole rakastaneet sinua niin kuin sinä olet rakastanut meitä.

Kyrie eleison

Tunnustamme sinulle, armollinen Jumala,
että olemme epäilleet sinun sanaasi emmekä ole totelleet sen opetusta.
Tunnustamme sinulle, armahtava Jumala,
halumme omistaa sinut ja mahdollistaa sinut opinkappaleisiimme ja teologioihimme.

Kyrie eleison

Tunnustamme sinulle, kaikkivaltias Jumala,
että emme tunnusta sinua kaiken maan Herraksi.
Anna meille anteeksi ja vapahda meidät,
sillä emme ole sallineet sinun läsnäolosi loistaa keskellämme.

Kyrie eleison

J Olemme monin tavoin epäonnistuneet sitoutumisessamme ja kuuliaisuudessamme uskonsisariamme ja -veljiämme kohtaan. Käännymme lähimmäistemme ja ystäviemme puoleen ja ilmaisemme heille katumuksemme.

Joissakin kokoontumisissa – suurehkoissakin – vastaukset voi antaa vuorotellen kahdessa vastatusten olevassa ryhmässä. Sellainen järjestely itsessään ilmaisee, että olemme syntisiä Jumalan ja lähimmäistemme edessä. Muut synnintunnustusrukoukset voi muotoilla paikalliseen tilanteeseen sopiviksi.

S Veljet ja sisaret Kristuksessa, me tunnustamme teille, ettemme ole ymmärtäneet teidän elämäntapaanne.
Veljet ja sisaret Kristuksessa, me tunnustamme teille suuren ylpeytemme ja itseriittoisuutemme.

Kyrie eleison

Veljet ja sisaret Kristuksessa, me tunnustamme teille, että olemme kääntäneet teille selkämme teidän tarvitessanne apuamme.

Veljet ja sisaret Kristuksessa, me tunnustamme teille, ettemme ole pystyneet näkemään ylönoussutta Kristusta joukossamme olevassa muukalaisessa.

Kyrie eleison

Veljet ja sisaret Kristuksessa, me tunnustamme teille halumme helppoon elämään, mukavaan elämään – elämään, joka ei vaadi meiltä mitään.

Antakaa meille anteeksi, ettemme ole pystyneet välittämään Kristuksen rakkautta, ja että olemme niin monessa asiassa epäonnistuneet.

J Kuulkaamme kaikki Jeesuksen anteeksiantavat sanat, että voimme kääntyä *väärältä* tieltämme ja kulkea ystävyyden, rakkauden ja ykseyden polkua, jonka Vapahtaja on meille viitoittanut. Lausumme sovinnossa ja rauhassa sen rukouksen, jonka hän opetti seuraajilleen:

S Isä meidän...

J Luopukaamme elämässämme siitä, minkä olemme suullamme tunnustaneet. Tekemällä yhdessä rauhanmerkin uudistamme sitoutumisemme uuteen elämäntapaan, jonka avulla Jumalalle ja toisillemme tekemästämme tunnustuksesta tulee elämämme käännekohta.

Rauhanmerkki

Tässä vaiheessa jumalanpalvelusta seurakunta voi siirtyä kirkon toiseen osaan joko Raamatun ympärille tai alttarin/ehtoollispöydän ääreen. Siirtyminen on osoitus sisäisestä ja yhteisön kääntymyksestä Jeesuksen nimessä ja hänen läsnäolossaan. Ehdotus: ovesta voidaan kantaa sisään kelttiläinen risti ja viedä se alttarille. Tässä voi ehdottaa muitakin eleitä, esimerkiksi seurakunnan jäsenet voivat lukea toisilleen raamatunlauseen tai lausua rauhan tai armon sanan.

Kiitos- ja esirukoukset (*kaksi kokouksen johtajaa / lukijaa ja seurakunta*)

Rukoilkaamme yhdessä muistaen Jumalan lahjat:

S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*

J1 Taivaan ja maan Herra, olemme alkaneet kuunnella Pyhää Henkeäsi, joka kutsuu meitä ykseyteen Kristuksessa.

S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*

J2 Että voisimme olla valmiimpia ottamaan vastaan innoituksesi ja kuulemaan toinen toistamme.

- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Siitä, että olemme ryhtyneet käymään keskenämme vuoropuhelua, juhlien yhteistä uskoamme ja pyrkien ymmärtämään eroavaisuuksiamme.
- S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Jatkokoon pappien, teologien ja kaikkien kristittyjen kärsivällinen työ menestyvänä ja tuottakoon kestävää hedelmää.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Sopimuksista, joita on tehty teologiaa koskevista asioista.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Että kykenisimme kohtaamaan ja ratkaisemaan ne vaikeat asiat, jotka vielä jakavat meitä.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Vuotuisista rukouskokouksistamme, joilla pyrimme kristittyjen ykseyteen.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Että yhteisestä rukouksesta tulisi luonnollinen osa paikallis-seurakuntiemme toimintaa.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Siitä, että olemme yhdessä todistaneet Kristuksesta kriisien aikana, jotta oikeus ja rauha voittaisivat.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Että olisimme eräänä päivänä siinä määrin yhtä, että koko maailma uskoisi Kristukseen, jonka sinä olet lähettänyt.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Uskontojenvälisen vuoropuhelun edistymisestä kautta koko maailman.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Että osallisina tästä vuoropuhelusta vastedes tiedostaisimme sen, kuinka kiireellistä on saavuttaa kristittyjen täysi uskonyhteys todistukseksi muille.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Kaikista tunnustustenvälisistä perheistä: elävistä henkilökohtaisen yhteyden todistuksista Isän, Pojan ja Pyhän Hengen synnyttämässä rakkaudessa.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*
 J2 Lisätköön näiden perheiden elämä kristittyjen iloa heidän kirkkojensa jäsenissä.
- S *Me kiitämme sinua, oi Herra:*
 J1 Siitä valtavasta edistyksestä, jota kirkkomme ovat kokeneet oivallettuaan yhdessä, että Jumalan sana on ilmoituksen lähde.
 S *Me pyydämme sinulta, oi Herra:*

J2 Lisätköön toiveemme saada kerran kokoontua yhteisen pöydän ääreen juomaan samasta maljasta haluamme tehdä sinun tahtosi, jotta voisimme saada sinulta tämän lahjan.

(Muut esirukoukset voidaan tehdä soveltuviksi paikallisiin tarpeisiin)

Ylistys / Virsi / Musiikki

Lähetämissanat

S Avaa silmämme näkemään läsnäolosi.
Avaa korvamme kuulemaan kutsusi.
Avaa sydämemme vastaanottamaan rakkautesi.
Levittäkäämme kätemme syleilläksemme toisia.
Avatkaamme sydämemme muukalaisille.
Avatkaamme oviemme kolkuttajille
jotta olisimme avoimia sinulle, Herra,
avaa tämä päivä ja kaikki myöhemmät päivät.

*(Lähde: David Adams: Flame in my heart – St Aidan for Today,
The Society for Promoting Christian Knowledge, SPCK)*

Herramme Jeesuksen Kristuksen armo,
Jumalan rakkaus
ja Pyhän Hengen läsnäolo
olkoon meidän kaikkien kanssa, nyt ja iankaikkisesti. Aamen.

Ensimmäinen päivä Yhdistyneinä Kristuksen läsnäolon kautta
"Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste." (Ef. 4:5,6)

Hes. 37:15-28

Ps. 67

Ef. 4:1-6

Joh. 14:23-27

Minun asuinsijani on heidän luonaan.

Kaikki kansat ylistäkööt Jumalaa.

Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste!

Me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen.

Selitys

Sanassa painotetaan, että Jumala tahtoo kansansa ykseyttä. Profeetta Hesekielin kautta Jumala vahvistaa, että Juuda ja Israel - kaksi jakautunutta, usein toisistaan vieraantunutta kuningaskuntaa - ovat kerran jälleen yhtä. Jumalan puhdistava läsnäolo vahvistaa ja siunaa niitä rauhan liitossa.

Meidän vastauksemme Jumalan antamaan ykseyden lahjaan on kiitollisuus ja ylistys. Psalmikirjoittaja kutsuu kaikkia kansoja yhdessä ylistämään Jumalaa, jonka pelastava voima on nähtävissä kaikissa kansakunnissa ja kautta koko maailman.

Jeesus opetti ensimmäisille seuraajilleen, että hän olisi yhdessä Isän kanssa heidän luonaan "asettuen asumaan" jokaiseen, joka rakastaa häntä. Hän lupasi myös, ettei hänen läsnäolonsa pääty hänen kuolemaansa, vaan että hän olisi aina joka ikisen seuraajansa kanssa - myös meidän kanssamme tänään - Pyhän Hengen kautta.

Mutta lupaus Jeesuksen läsnäolosta ei rajoitu vain yksittäisiin uskoviin. Vakuuttaahan evankelista Matteus, että siellä, missä kaksi tai kolme on koolla Jeesuksen nimessä, he muodostavat yhteisön, jossa Jeesus on luovannut olla läsnä vahvistaen ja saatellen heitä heidän matkallaan.

Yhteenkuuluvuutemme ilmenee väkevästi yhteisessä kastekäsityksessämme: Kasteessa Kristus kutsuu meitä jokaista tulemaan osaksi hänen ruumistaan, kirkkoa. Koska meistä jokainen kuuluu Kristukselle, kuulumme kaikki toisillemme. Tuo yhteenkuuluvuus - kuuluminen Kristukselle ja toisillemme - tekee meistä yhtä huolimatta kaikista menneisyytemme, kulttuurimme ja uskonnollisen vakaumuksemme eroavaisuuksista: "Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskelään". (Matt. 18:20).

Rukous

Herra Jeesus, me kiitämme sinua siitä, että olet kanssamme vahvistaen ja rohkaisten meitä matkallamme. Tee meidät tietoisiksi läsnäolostasi meissä ja auta meitä kuulemaan äänesi kaikessa, mitä teemme. Suo meille viisautta ja nöyryyttä tunnistaa läsnäolosi veljissämme ja sisarissämme. Tee meistä todella yhtä, oi Herra. Aamen.

Toinen päivä	Kristittyjen ykseyden rakentaminen Jeesus keskellämme – päivittäistä ekumeniaa "-- tulee myös teidän pestä toistenne jalat." (Joh. 13:14)
5. Moos. 30:15-20 Ps. 133	Teistä tulee suuri kansa. Miten hyvä ja kaunis onkaan veljesten yhteinen, sopuisa elämä!
1. Kor. 12:12-31 Joh. 13:1-15	Jumala yhdisti jäsenet ruumiiksi. -- tulee myös teidän pestä toistenne jalat.

Selitys

Kuten psalmikirjoittaja julistaa, ykseys on houkuttelevaa. Koska Kristus on joukossamme, kaikkien kristittyjen velvollisuus on saattaa yhteisöjensä päivittäinen elämä yhä parempaan sopusointuun evankeliumin hengen kanssa.

Pestessään opetuslastensa jalat kuolemaansa edeltävänä iltana Jeesus jätti meille erityisen esimerkin siitä, miten kristityn tulee käyttäytyä lähimmäistään kohtaan. Kun apostoli Paavali kirjoittaa ensimmäisen Korinttilaiskirjeen luvussa 12, että meidän tulee huolehtia toinen toisistamme, hän lisää, että Pyhässä Hengessä jokainen on erilainen, vaikka olemmekin kaikki saman ruumiin jäseniä. Jumalan sana kutsuu meitä kirkossamme veljinä ja sisarina ottamaan hoitaaksemme konkreettisen tehtävän vahvistaa kirkon kasvua, jotta se voisi palvella maailmaa.

Osallistuminen Pyhän Kolminaisuuden vaikuttamaan elämään ei ole ainoastaan opinkappaleen vahvistamista. Evankeliumi kehottaa meitä omistautumaan päivittäin ekumeeniselle tehtävälle, jotta kirkko voisi paremmin heijastaa kolmiyhteistä yhteisöä. Yhteiseen matkaamme kirkon jäsenenä Kristuksen kanssa kuuluu sen tajuaminen, että myönteinen teko – vaikka vaatimatonkin – on yhdessä tehtynä arvokkaampi kuin yksinäisyydessä tehtynä.

Veljien ja sisarten jalkojen peseminen on enemmän kuin yksinkertainen ele. Se on sydämen avaamista uskollisena Jeesukselle, joka pyytää meitä palvelemaan yhteistä kirkkoa, jonka eläviä kiviä ja rakentajia me haluamme olla.

Rukous

Ikuinen Isä, poikasi Jeesuksen Kristuksen nimen ja lohduttavan Henkesi läsnäolon yhdistäminä me omistaudumme rakentamaan kristittyjen yhteisöä täydestä sydämestämme ja innoissamme, sinun rakkautesi tulen uudistamina.

Auta meitä toteuttamaan elämässämme ekumeniaa niiden kanssa, joita kohtaamme päivittäin, niin että pitäisimme esikuvanamme Poikaasi, joka pesi opetuslastensa jalat. Auta, että voisimme astua yhdessä sisälle uuteen elämään hänen seurassaan. Amen.

Kolmas päivä	Rukoileminen yhdessä Jeesuksen nimessä
Jes. 30:18-26	Herra vain odottaa, että voisi olla teille armollinen.
Ps. 136	läti kestää hänen armonsansa.
Ap.t. 1:12-14	Siellä oli paljon väkeä rukoilemassa.
Matt. 18:18-20	Rukous Jeesuksen nimessä.

Selitys

Kokoontuminen rukoilemaan yhdessä, yhtenä jumalanpalvelusyhteisönä huolimatta kunkin inhimillisistä eroista on Raamatussa jatkuvasti esiintyvä teema. Seurakunnat kokoontuvat palvomaan ja ylistämään Jumalaa, etsimään Jumalan anteeksiantamusta ja välittämään Jumalan armoa ja apua. Jumalan armollisuus tulee yhä selvemmin esille siinä, että Herra on oikeudenmukaisuuden Jumala. Meidän rukouksemme ovat vastauksia Jumalan oikeudenmukaisuuteen - siihen, mitä Jumala on ensin tehnyt meidän hyväksemme, sillä "kun me vielä olimme syntisiä, Kristus kuoli meidän puolestamme." Kautta koko Raamatun Jumala paljastuu luonteeltaan armolliseksi, kärsivälliseksi ja sovittavaksi rakkaudeksi.

Psalmeja on pidetty Jumalan ihmisten virsinä ja rukouksina, joita he lausivat kokoontuessaan palvomaan Jumalaa. Yhdessä lausutut sanat sitoivat ihmiset toisiinsa ja loivat yhteenkuuluvuuden tunteen, joka puolestaan antoi heille luottamusta ja turvaa.

Oli luonnollista, että tuon perinteen oli jatkuttava alkukirkossa. Eikö Jeesus itse opettanutkin opetuslapsiaan rukoilemaan? Kun tänään luemme evankeliumeja, Jeesus opettaa, että hän antaa mitä tahansa pyydämme, jos olemme pyynnössämme yksimielisiä. Kun tapaamme toisiamme kristittyinä osoittaaksemme toisillemme rakkautta ja rukoillaksemme yhdessä, voimme olla varmoja siitä, että Kristus on meidän kanssamme. Kun rukoilemme yhdessä Jeesuksen nimessä, mekin olemme hänen kauttaan kiinni toisissamme mutta myös rukoustemme kohteessa. Siksi yhteinen rukous on väkevä rukous.

Jeesuksen opetuslapset rukoilivat antaumuksellisesti ja pyrkivät ykseyteen. On paljon mahdollista, että kun Jeesus kuolemaansa edeltävänä iltana rukoili, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä, hän teki sen siksi, etteivät he vielä olleet yhtä hänen nimessään. Nyt 2000 vuotta myöhemmin joudumme kysymään itseltämme, kuinka paljon lähempänä ykseyttä rukouksessa, elämässä ja työssä olemme nyt. Keskinäinen yhteytemme on toden totta lahja, joka tulee Jumalalta. Lisäksi me ymmärrämme, että meidän on nöyrästi ja jatkuvasti etsittävä tätä lahjaa. Apostoli kehottaa meitä rukoilemaan lakkaamatta, että Pyhä Henki laskeutuisi uudelleen päällemme ja yhdistäisi meidät äänellään kaikkine erilaisuuksinemme.

Rukous

Herra, opeta meitä rukoilemaan niin kuin Jeesus opetti opetuslapsiaan. Suo, että olisimme sydämeltämme yhtä niin kuin he olivat, niin että meillä olisi yksi usko, yksi rakkaus ja yksi palvelutehtävä. Auta, että voisimme viettää juhlaa erilaisuudessamme, iloita moninaisuudestamme ja mielellämme jakaa keskenämme rukouskäytäntöjemme rikkaudet. Salli Jeesuksen nimessä kokoontumisemme tehdä meistä todellisesti yhtä, niin että maailma uskoisi hänen olevan aina läsnä. Amen.

Neljäs päivä	Menneestä tulevaan – anteeksianto ja muistojen parantaminen "Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäseitsemän kertaa." (Matt. 18:22)
Joonas 3 Ps. 51 Kol. 3:12-17	Niniven kansa kääntyy. Minä tunnustan syntini. Pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavaisuuteen.
Joh. 8:1-11	En tuomitse minäkään.

Selitys

Näiden tekstien toistuvia aiheita ovat menneisyyden syntien tunnustaminen sekä anteeksiannon ja sovinnon armo. Kristilliset yhteisömme kantavat keskinäisissä suhteissaan yhä menneisyyden jättämiä jälkiä, joille ovat antaneet leimansa inhimillinen heikkous ja synti. Jotkin haavat ovat paranemassa, toiset aiheuttavat vieläkin kipua ja hajaannusta. Menneisyyteen katsominen voi olla vaikeaa ja vaatia rehellistä sielun etsintää sekä yksittäisiltä ihmisiltä että yhteisöiltä. Mutta juuri sitä Jumala meiltä pyytää, jos meidän on todella määrä elää hänen valittuna kansanaan ja sallia Kristuksen rauhan hallita sydämissämme ja keskuudessamme.

Joonas haastoi Niniven asukkaat tunnustamaan rehellisesti itsekeskeisyytensä, hyvää kohtaan tuntemansa halveksunnan ja väkivaltaiset tekonsa. Hän osoitti kutsunsa koko kaupungille ja sen kaikille asukkaille. Kaikkien on käännettävä pois pahoilta teiltään ja väkivallasta, joka on yhä osaitta.

Psalminkirjoittaja vetoaa Jumalan anteeksiantoon ollessaan syvästi huolissaan menneisyydestään. Hän myöntää epäonnistuneensa ja rukoilee hartaasti, ettei Jumala hylkäisi häntä. Hän kokee myös olevansa vastuussa Niniven asukkaista ja haluaa osoittaa heille tien totuuteen ja oikeamieliseen elämään, jotta hekin voisivat tehdä sovinnon Jumalan kanssa.

Kirjanoppineet ja fariseukset näkevät langenneessa naisessa pelkkää epäonnistumista ja syntiä. He samastavat naisen hänen menneisyytensä kanssa. Samalla he kieltäytyvät tunnistamasta omaa menneisyyttään ja omia syntejään. Jeesus pyytää meitä olemaan heittämättä ensimmäistä kiveä, olemaan tuomitsematta ja lopulta olemaan enää tekemättä syntiä. Meidän ykseydentavoittelumme perustuu tähän kutsuun.

Armoa ei voi mitata. Se on yhtä ehtymätön kuin on Jumalan rakkaus: seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Ekumeenisella matkallamme yhteisöjamme kutsutaan todistamaan Jumalan armon rajattomuudesta.

Rukous

Sovittava Jumala, auta meitä pääsemään valittamisesta ja katkeruudesta, joita menneisyyden epäonnistumiset ja synnit ovat meihin juurruttaneet. Opetä meille sinun anteeksiantamustasi, jotta voisimme nöyrästi pyrkiä sovintoon sinun kanssasi ja lähimmäistemme kanssa. Vahvista meissä Kristuksen rakkautta, joka on kirkkomme ykseyden lähde ja vakuus. Aamen.

Viides päivä Jumalan läsnäolo keskuudessamme:
kutsu rauhaan.
"Herra -- on kanssamme." (Psalmi 46)

1. Kun. 19:1-13 Kuului hiljaista huminaa.
Ps. 46 Herra on kanssamme.
Ap.t. 10:9-48 Jumala ei erottele ihmisiä.
Luuk. 10:25-37 Kuka on lähimmäiseni?

Selitys

Miettiessämme raamatuntekstejä, jotka kertovat Jumalan läsnäolosta keskuudessamme, olemme tietoisia niiden melkoisista haasteista ekumeeniselle vaelluksellemme.

Elian aikaan Jumalaa ei kannattanut etsiä hirmumyrskystä eikä maanjäristyksestä, eikä kannata nytkään. Hänen rauhoittavan ja lohduttavan läheisyytensä voi pikemminkin löytää hiljaisesta tuulen suhinasta tai jopa syvästä hiljaisuudesta.

Meidän tulee omaksua psalmikirjoittajan vakaumus: Jumala on ainoa voimamme. Kun esikuvamme on Jumala, joka tuhoaa jouset ja murskaa keihäät, meidät kutsutaan lopettamaan kaikki ristiriidat.

Apostolien teoissa kuvattu tapahtumaketju kutsuu meitä mietiskelemään ylösnousseen Kristuksen hengen toimintaa kautta koko maailman. Ihmisiä erottelemattoman Jumalan kuvasta meidän on opittava nousemaan kaikkien inhimillisten raja-aitojen yläpuolelle.

Vertaus laupiaasta samarialaisesta muistuttaa mieliimme, ettemme voi kääntää katsettamme toisaalle, kun kohtaamme apua tarvitsevan veljen tai sisaren. Kuinka *emme* tuntisi huolta, kun toinen uskonyhteisö on vaikeuksissa?

Rukous

Kokoontuneina Jeesuksen Kristuksen nimessä me rukoilemme: Isä, tee meistä vastaanottavaisia läsnäolollesi tässä maailmassa ja auta meitä huomaamaan ne tiet, joita pitkin haluat meitä johdattaa ekumeenisella pyhiinvaellusmatkallamme. Sinulle olkoon kaikki kunnia ja kirkkaus, iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.

Kuudes päivä	Tehtävä Jeesuksen nimessä "Samoin ei teidän taivaallinen Isänne tahdo, että yksikään näistä vähäisistä joutuisi hukkaan." (Matt. 18: 14)
Dan. 3: 19-30	Uskosta todistaminen.
Ps 146	Ylistys Jumalalle, Pelastajalle.
Ap.t. 8: 26-40	Filippos todistaa etiopialaiselle eunukille.
Luuk. 10: 1-12	Jeesus lähettää opetuslapsensa.

Selitys

Kohtaamme tänään ihmisiä, jotka Jumala on kutsunut todistamaan uskotaan. Sadrak, Mesak ja Abed-Nego uskovat lujasti Yhteen, joka pelastaa heidät. Heidän palava intonsa, rohkeutensa ja yksimielinen todistuksensa heitä uhkaavan suuren vaaran edessä vakuuttavat kuninkaan ja hänen virkamiehensä siitä, että heidän Jumalansa on ainoa todellinen Jumala. Heidän uskosta todistamisensa oli kuitenkin omiaan rohkaisemaan myös peloissaan olevia israelilaisia. Tällä tavoin Jumalan omia vahvistettiin ja heidät koottiin jälleen yhteen heidän Jumalansa lähelle.

Psalminkirjoittaja laulaa ylistystä Herralle, joka ojentaa ihmisille kätensä monissa eri tilanteissa, jotta he löytäisivät turvan ja pelastuksen. Selvimmin Jumalan jatkuva huolenpito omistaan ilmenee siinä, että hän lähetti Jeesuksen. Hän ei vain kokoa yhteen heikkoja ja hajaantuneita, hän myös odottaa opetuslastensa olevan innokkaita kokosydämisesti kertomaan hyvää uutista Jumalan valtakunnasta, kun heidät on lähetetty tehtävänsä hänen nimessään.

Filippos heijastaa varhaisen kirkon intoa. Hän käyttää hyväkseen jokaisen tarjoutuvan tilaisuuden suorittaakseen Jeesuksen hänelle antaman tehtävän.

Tänäänkin meitä kutsutaan Kristuksen seuraajina olemaan lähetyskansa. Lisäksi evankeliumin sanoma on aina voimakkaampi siellä, missä kristityt yksimielisesti ja yhdessä todistavat sen totuudesta. On meidän vuoromme kertoa hyvä uutinen kaikille ihmisille. Meidät on kutsuttu:

- olemaan rohkeita epäuskon edessä
- lähtemään oman kulttuurimme ja uskonnollisen perinteemme turvista
- löytämään uusia ja uudenlaisia keinoja julistaa hyvää sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta
- olemaan innoittuneita ja innoissamme yhteisestä uskostamme
- työskentelemään Jeesuksen myötätunnon motivoimina yhdessä lievittääksemme maailman kärsimystä
- haastamaan maailman epäoikeudenmukaisuus ja seisomaan köyhien rinnalla.

Nopeasti muuttuvassa maailmassa kristittyjen yhteinen todistus kumpuaa paitsi siitä, että aktiivisesti lähdemme maailmaan myös siitä, että kokoonnumme heikkojen keskellä, jotta yksikään vähäisimmistä ei joutuisi hukkaan.

Olemme saaneet kutsun kaksinkertaiseen tehtävään!

Rukous

Elävä Jumala, herätä meissä halu olla lähetyskansa. Auta meitä kuuntelemaan kutsuasi ja anna meille rohkeutta seurata Henkesi johdatusta. Auta, että voisimme kokoontua yhdessä todistamaan, niin että heikot saavat voimaa, ja auta että voisimme lähteä maailmaan julistamaan sinun valtakuntasi hyvää uutista. Aamen.

Seitsemäs päivä Jumalan läsnäolon tunnustaminen ja vastaanottaminen *muissa* Jeesuksen nimessä
"Ja joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut." (Matt. 18:5)

2. Moos. 3: 1-7	Palava pensas.
Ps. 34	Herra pelastaa ne, joilla on murtunut mieli.
Ap.t. 9: 1-6	Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.
Matt. 25:31-46	Jeesus on läsnä lähimmäisessämme.

Selitys

Kun Jumala ilmoitti vapauttavansa Israelin kansan orjuudesta ja johdattavansa sen pois Egyptistä maahan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa, hän ilmestyi Moosekselle palavassa pensaassa, jota tuli ei kuluttanut. Näin ihmiset vakuutuivat isiensä Jumalan läsnäolosta: "Minä olen se, joka minä olen". Hän ei ole etäinen, välinpitämätön Jumala, vaan läsnäoleva persoona, jota kiinnostaa hänen valitun kansansa kohtalo.

Jumala oli myöhemmin vahvistava henkilöityneen olemuksensa pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa, joka muistuttaa meitä siitä, että meidän on tultava pienten lasten kaltaisiksi, jos haluamme päästä hänen valtakuntaansa! Meidän ei tule etsiä Kristusta tämän maailman mahtavista, vaan viattomista, pienistä lapsista (ja niistä, joista on tullut heidän kaltaisiaan viattomuudessa ja nöyryydessä). Toivottaessamme heidät tervetulleiksi joukkoomme toivotamme tervetulleeksi Kristuksen. Tulemme yhä vakuuttuneemmiksi Jeesuksen läsnäolosta, kun pidämme hänen sanansa: missä kaksi tai kolme on koolla hänen nimessään. Hän on myös niiden kanssa, joita vainotaan hänen tähtensä. Ennen kaikkea kristittyinä, jotka tottelevat Jeesuksen viimeisellä aterialla antamaa käskyä nauttia ehtoollinen hänen muistokseen, me uskomme (ainakin), että hän on läsnä sydämissämme ja mielissämme, vaikka emme ehkä olisikaan yhtä mieltä Kristuksen läsnäolon tarkasta luonteesta.

Kun annamme nälkäisille ruokaa, hoidamme sairaita, käymme vankien luona, annamme alastomille vaatteita ja toivotamme muukalaisen tervetulleeksi, me huolehdimme myös Jeesuksesta ja toivotamme hänet tervetulleeksi. Kirkkojen maailmanneuvosto perustettiin vuonna 1948 osaltaan siihen kipeään tarpeeseen, että kristityt tekisivät yhteistyötä sovintoon pääsemiseksi ja huolehtisivat yhdessä niistä, joiden elämän toinen maailmansota oli tuhonnut. Diakonia- ja ekumeeninen työ ovat yhtä tärkeitä vielä tänäkin päivänä. Samaan aikaan teologit ponnistelevat löytääkseen tien yhä syvempään ykseyteen kirkon sisällä. Tässäkin avainsana on "muukalainen". Jeesus kertoi meille, että meidän tulee rakastaa lähimmäistämme hänen kaikessa erilaisuudessaan. Tuo selvä ohje, että meidän tulee hyväksyä muukalainen – toinen ihminen – kuuluvaksi Kristukselle, oli hän kuinka erilainen tahansa, on perusedellytys sille, että pystymme ottamaan vastaan ja suorittamaan ekumeenisen tehtävämme. Jos tun-

nustamme Kristuksen läsnäolon toisen kirkon ja perinteen muukalaisessa, meidän ei tarvitse pelätä häntä eikä hänen aikeitaan. Me voimme päinvastoin oppia häneltä ja hän meiltä. Tällä tavoin pääsemme eteenpäin ykseyden tiellä.

Tietäessämme, että Kristus on kaiken aikaa läsnä niin monilla eri tavoilla, voimme tunnustaa, että hän on todella osa elämäämme. Hän ei ole vain historiallinen henkilö, joka opetti meille, kuinka meidän tulee elää, vaan Pyhän Henkensä kautta hän on läsnä ja toimii tämän päivän maailmassa.

Rukous

Iankaikkinen Isä, anna meidän huomata eri tavoin ilmenevä läsnäolosi keskuudessamme siinä määrin, että tahtomme päästä todelliseen ykseyteen omissa kirkoissamme ja yhteiskunnissamme lisääntyisi ja että yhä palavammin rukoilisimme Kristuksen ruumiille – sinun kirkollesi – sisäistä ykseyttä. Rukoilemme sinua Jeesuksen nimessä. Amen.

Kahdeksas päivä	Yhtä toivossa "Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isäsäni ja että te olette minussa ja minä teissä." (Joh. 14:20)
2. Moos. 40:34-38	Koko vaelluksensa ajan kaikki israelilaiset näkivät Herran pilven päivisin telttamajan yllä.
Ps. 42	Odota Jumalaa! Vielä saan kiittää häntä.
Ilm. 21:1-6	Jumala itse on heidän luonaan.
Joh. 14:15-31	En minä jätä teitä orvoiksi.

Selitys

Mooses johdatti Israelin kansan autiomaan halki. Heidän vaeltaessaan autiomaassa Jumala oli läsnä pilvipatsaassa päivällä ja tulessa yöllä.

Psalmin aiheena on kiihkeä kaipuu ja toive päästä Jumalan kanssa yhteyteen, joka hälventää kaikki epäilykset ja murheet.

Evankeliumista syntyvät uudet ihmiset ovat pyhiinvaeltajakansaa matkalla kohti elämän täyteyttä uudessa luomakunnassa, jolloin Jumala asuu keskuudessamme ja pyyhkii pois kaikki kyyneleet silmistämme. Kuolemaa ei enää ole. Tuska ja hajaannukset on voitettu. On vain yksi uudistunut ja yhdistynyt ihmiskunta Jumalassa.

Mutta nyt olemme yhdessä vielä matkalla. Meillä on sama toivo ja kuumme samalle Jumalalle. Pyhiinvaelluksellamme emme ole yksin. Jeesus ei ole jättänyt meitä orvoiksi, koska meille on annettu Henki. Se on toivon Henki ja rakkauden Henki. Meille on annettu Kristuksen rauha, joka rohkaisee ja johdattaa meitä pysymään rakkaudessa. Jos rakastamme Kristusta, pidämme hänen sanansa.

Tämän viikon teema muistuttaa meille Jeesuksen lupauksesta: "Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskelään." Kristuksen – Jumalan ikuisen Sanan – kanssa, joka elää keskelämme, me teemme yhdessä toivon matkaa. Voimme auttaa toisiamme pysymään uskollisina tälle tielle. Henkensä voimalla Jeesus Kristus johdattaa meidät yhä syvemmälle Jumalan uudistavaan tahtoon. Sovitettu ja sovinnollinen yhteisö, johon olemme sitoutuneet ekumeenisessa liikkeesämme, on tulevan uuden luomakunnan merkki ja esiaste. Jumalan armosta teemme matkaa elääksemme jo nyt niin pitkälti kuin mahdollista "niin maassa kuin taivaassa".

Rukous

Ikuinen Isä, kun olemme yhtä Jeesuksen nimessä, anna meille varmuus siitä, että kaikesta huolimatta kuolema ei saa lopullista voittoa ja että hajaannuksemme päättyy. Anna varmuus siitä, että epätoivo ei voita, vaan pääsemme toivossa siihen elämään, rakkauden ja valon täyteyteen, jotka sinä lupaat niille, jotka rakastavat sinua ja pitävät sinun sanasi. Amen.

Irlannin ekumeeninen tilanne

Pyhän Patrickin rintakilpi, *Saint Patrick's Breastplate*, (sivu 39) on tunnettu rukous, joka on Irlannissa kaikinut kautta vuosisatojen. Se ilmaisee toivoa, että "Kristus on jokaisen minua ajattelevan sydämessä, Kristus on jokaisen minusta puhuvan huulilla, Kristus on jokaisen minut näkevän silmissä, Kristus on jokaisen minua kuulevan korvissa." 500-luvulla ja sen jälkeen eläneiden irlantilaisten lähetystyöntekijöiden ansiota on, että Jeesus Kristus tuli uudelleen lukemattomien kansojen huulille, silmiin, korviin ja mieleen kautta koko Euroopan mantereeseen. Oman aikamme eri kirkkokuntien irlantilaiset lähetit ja vapaaehtoistyöntekijät ovat edelleen antaneet elävän todistuksen kristillisestä hengestä pitämällä huolta lähimmäisistään.

Kuluneina vuosikymmeninä on media eri puolilla maailmaa kertonut Pohjois-Irlannin traagisista tapahtumista. Ongelmien juuret tosin ovat enemmän poliittisia, kulttuurisia, historiallisia ja yhteiskunnallisia kuin uskonnollisia, mutta usein mediassa nimenomaan kerrotaan katolilaisten ja protestanttien välisestä taistelusta. On surullista mutta totta, että monet väkivaltaa tehneet kutsuivat itseään kristityiksi. Sekin on surullista, että ristiriidat ovat osittain merkki kristittyjen hajaannuksen traagisista seurauksista.

Onneksi Pohjois-Irlannissa viime vuosikymmenellä alkanut rauhanprosessi on yhä vauhdittumassa, vaikka edistys on haurasta. Suvaitsevaisuus, sopuointu, anteeksiantamus, sovinto ja keskinäinen kunnioitus ovat asenteita ja arvoja, joiden täytyy juurtua uudelleen joka päivä.

Huolimatta hirvittävästä kärsimyksestä tai osittain sen ansiosta kristittyjen keskinäiset suhteet ovat muuttuneet viime vuosina. Nykyistä yhteisten kokousten määrää sekä eri kirkkojen jäsenten ja johtajien välisen yhteistyön ja -toiminnan astetta olisi ollut mahdotonta kuvitella vielä neljäkymmentä vuotta sitten. Lukemattomia rauhan siemeniä on kylvetty yksilö- ja yhteisötasolla.

Pohjois-Irlanti on se osa Irlannin saaresta, joka hallinnollisesti kuuluu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Muu osa saarta muodostaa Irlannin tasavallan, jonka väestöstä vajaa 90 prosenttia kuuluu katoliseen kirkkoon ja Irlannin kirkkoon (anglikaaninen kirkko) noin 3 %. Lisäksi on noin 1 % muita kristittyjä. Pohjois-Irlannissa tilanne on toinen, sillä katolilaisia on noin 40 %. Protestantteja (joista enemmistö on persbyteerejä, seuraavaksi eniten anglikaaneja ja loppuosa pienempiin protestanttisiin kirkkoihin kuuluvia) on vajaa 50 %.

Viime vuosiin asti ekumenian pääpaino on ollut selvästi niin sanotuissa neljän päälinjan kirkkoissa: roomalaiskatolisessa kirkossa, Irlannin kirkossa, presbyteerisessä kirkossa ja metodistikirkossa. Ekumeniassa on kuitenkin alkamassa suurehko muutos ortodoksisen kirkon, etnisten vähem-

mistökirkkojen ja muiden uusien yhteisöjen kasvaessa. Nämä kehitysvaiheet muuttavat ratkaisevasti ekumeenista maisemaa.

Vuodesta 1996 lähtien Irlannin tasavaltaan on tullut 200 000 maahanmuuttajaa, mikä vastaa viittä prosenttia maan nykyisestä neljän miljoonan asukasluvusta. Ortodoksien määrä on kasvanut 358 henkilöstä (vuonna 1991) 10 437 henkilöön (2002), ja kasvaa edelleen nopeasti. Maahan on perustettu useita kirkkoja, joiden jäsenistä enemmistö on mustia, ja ne leviävät nopeasti yli koko maan.

Myös muiden uskontojen jäsenmäärät ovat kasvamassa, mikä sekin vaikuttaa ekumeenisiin suhteisiin kutsuessaan kristittyjä pohtimaan yhteistä todistusta ja samalla suhtautumaan avoimesti muihin uskonyhteisöihin. Vuoden 2002 väestönlaskennassa muslimien määräksi Irlannin tasavallassa saatiin 19 100, kun se vuonna 1991 oli 3 900. Buddhalaisyhteisö on samana aikana kasvanut 986 henkilöstä 3 894:een ja hinduyhteisö 953:sta 3 099:een. Tämä muiden uskontojen jäsenmäärän kasvu jatkuu.

Irlannin ekumenia on tietenkin enemmän kuin toiminta Pohjois-Irlannin kysymyksen ratkaisemiseksi. Irlannin saarella vaikuttaa myös kaksi kirkollista lainsäädäntöä, Irlannin tasavallan ja Pohjois-Irlannin, mikä sekin vaikuttaa ekumeeniseen vuoropuheluun. Irlannin kirkot toimivat kyllä koko saaren alueella, mutta eri lainsäädännöistä nousevat erilaiset "maailmat" voivat johtaa siihen, että odotukset, käytännöt ja kokemukset ekumeenisista suhteista ovat erilaisia.

Irlannin tasavallassa katolilaiset ja protestantit eivät yksinkertaisesti useinkaan kohtaa toisiaan! Pohjois-Irlannissa taas viime vuosikymmenten yhteiskunnalliset jännitteet ovat johtaneet erilaiseen ekumeeniseen ilma-piiriin.

Irlannissa on tehty monia rohkaisevia kirkkojenvälisiä aloitteita. Kristittyjen ykseyden rukousviikolla pidetyt jumalanpalvelukset ovat nykyisin arkipäivää. Vuotuisena Maailman rukouspäivänä yhä lukuisimmat naiset eri kirkkokunnista kokoontuvat yhteen. Ryhmät pitävät yhdessä raamattupiirejä ja kokoontuvat keskustelemaan kirkon asiakirjoista. Konkreettisissa hankkeissa tulee tilaisuuksia luoda ystävyysuhteita ja tehdä yhteistyötä, kuten pyrkiä edistämään keskinäisen ymmärryksen opettamista, paikallishistorian tutkimista yhdessä, konferenssien järjestämistä ja käytännöllisten yhteiskunnallisten hankkeiden käynnistämistä. Toisinaan järjestetään joulunajan musiikkijumalanpalveluksia (Christmas carol services) ja muita vuotuisia tapahtumia yhdessä. Kirkkojenväliset ryhmät, kirkkojen foorumit, pappeinkokoukset, rauhankasvatushankkeet ja sovinnon ateriat ovat lisääntymään päin erityisesti Pohjois-Irlannissa.

Yksi suuri ekumenian kulmakivi Irlannissa oli *The Irish School of Ecumenics* 'n avaaminen vuonna 1970. Muihin mainittaviin aloitteisiin Irlannin ekumeniassa kuuluvat vuotuinen Glenstalin ekumeeninen konferenssi (Glenstal Ecumenical Conference), joka on järjestetty vuodesta 1964 läh-

tien, ja Greenhillsin konferenssi (Greenhills Conference) lähellä Droghe-
daa, vuodesta 1966 lähtien. Corymeelan yhteisö (The Corymelea com-
munity) on kansainvälisesti tunnustettu sovinnon profeetallinen merkki.

Valitettavasti kirkoissa esiintyvä väkivalta ja lahkohenkisyys (secta-
rianism) ovat johtaneet syviin ennakkoluuloihin, loukkauksiin ja tuskalli-
siin muistoihin, jotka voivat estää kaikki orastavat vuoropuhelut muiden
perinteiden edustajien kanssa. Lahkolaisuus määritellään näin: "asentei-
den, uskojen, käyttäytymismallien ja rakenteiden kokonaisuus, jossa us-
konto on keskeisellä sijalla ja joka suorasti tai epäsuorasti loukkaa yksi-
löiden tai ryhmien oikeuksia ja/tai aiheuttaa repiviä ristiriitatilanteita".

Kysymys lahkohenkisyydestä on saanut osakseen paljon huomiota Irlan-
nissa erityisesti sen jälkeen kun Pitkäperjantain rauhansopimus (Good
Friday Belfast) solmittiin vuonna 1998. Kun pyrimme luomaan kulttuurin,
joka yltää lahkohenkisyyden yläpuolelle, meidän tulee tiedostaa, kuinka
paljon kaikilla kristityillä on yhteistä ylösnousseen Kristuksen ollessa hei-
dän keskellä. Nykyisin on useita hankkeita, jotka pyrkivät paljastamaan
piileviä kielteisiä asenteita toisia kohtaan ja auttamaan ihmisiä käsittele-
mään menneisyyttään tehokkaasti ja aidosti.

Irlannin ekumeenisen neuvoston (*Irish Council of Churches*) jäsenluettelo
antaa kuvan saaren laajasta kirkkojen kirjosta: The Cherubim and Sera-
phim Church in Ireland, The Church of Ireland (Anglican), The Coptic Or-
thodox Church in Ireland, The Greek Orthodox Church in Britain and Ire-
land, The Life Lind Network of Churches, The Lutheran Church in Ireland,
The Methodist Church in Ireland, The Irish District of the Moravian
Church, The Non-Subscribing Presbyterian Church of Ireland, The Presby-
terian Church in Ireland, The Salvation Army (Ireland Division), The Reli-
gious Society of Friends in Ireland, The Russian Orthodox Church in Ire-
land, The Romanian Orthodox Church in Ireland. Roomalaiskatolinen kirk-
ko ja Adventtikirkko ovat tarkkailijoita.

Irlannin tärkein virallinen ekumeeninen kohtaamispaikka on *The Irish In-
ter-Church Meeting* (Irlannin kirkkojenvälinen kokous), joka kokoontui
ensimmäisen kerran Ballymascanlonissa syyskuussa 1973. Kokouksia on
sen jälkeen järjestetty säännöllisesti ja nykyään kokoonnutaan noin 18
kuukauden välein. Tähän työskentelyyn osallistuvat Irlannin ekumeenisen
neuvoston jäsenkirkkojen edustajat ja katolisen kirkon piispainkokouksen
(Episcopal Conference of the Roman Catholic Church in Ireland) edustajat.
Yleiskokouksia tiheämmin kokoontuu the Inter-Church Committee, joka
pitää useita kokouksia vuodessa. *Inter-Church Meeting*´lla on kaksi jaos-
toa: toinen perehtyy teologisiin kysymyksiin, toinen tutkii yhteiskunnalli-
sia kysymyksiä. Kirkkojen johtajien ja muiden edustajien kokoontumiset
ovat suuresti auttaneet vaikeiden aiheiden käsittelyssä, esimerkiksi seka-
avioliittokysymyksen.

Mikään katsaus Irlannin ekumeniaan ei voi olla muistelematta kiitollisena niitä lukemattomia ihmisiä, yhteisöjä ja liikkeitä, jotka ovat kylväneet runsain mitoin sovinnon ja vuoropuhelun siementä kyynelten ja kärsimysten keskellä kuluneiden neljänkymmenen vuoden aikana. On kiistaton tosiasia, että monet yhteisöjenväliset hankkeet Pohjois-Irlannissa ovat kehittyneet kristittyjen innoittamina.

Kun Irlannin kristityt ovat koolla Jeesuksen nimessä, he voivat löytää uudelleen sekä Kristuksen keskuudessaan läsnä olevana että syvällä olevat kristilliset juurensa ja sen erityisaseman, joka heillä meidän päivinämme on evankeliumin julistamisessa. Kuljettuaan yön pimeydessä, johon on kuulunut eri kulttuurien ja mentaliteettien aiheuttamia selkkauksia sekä kiistoja historian ja tulevaisuudenkuvien tulkinnoista, Irlannin kristityt osallistuvat tuskalliseen mutta eheyttävään sovinnon työhön.

Toiveemme on, että todistaessaan syvästä jumalakokemuksesta, joka tässä sovinnossa avautuu, Irlannin kristityt kykenevät kertomaan monista myönteisistä kokemuksistaan maailmassa, joka pohtii, kuinka elää monien kulttuurien, etnisten ryhmien ja uskontojen keskellä.

Pyhän Patrickin rukouksen sanat, jotka ilmaisevat meille kaikille yhteistä uskoa, antavat äänen Irlannin kristittyjen syvimmälle rukoukselle.

P y h ä n P a t r i c k i n r i n t a k i l p i

Minä sidon itseni tänään lujasti
Kolminaisuuden nimen voimaan.
Minä rukoilin ja rakastan Jumalaa,
joka on Yksi Kolmessa ja Kolme Yhdessä.

Minä sidon itseni ikuisesti lujasti
uskon voimaan, Kristuksen elämään ihmisenä,
hänen kasteeseensa Jordanin vedessä,
hänen ristinkuolemansa tuomaan vapahdukseen,
hänen ylösnousemiseensa tyhjältä haudasta,
hänen paluuseensa taivaan maahan,
hänen tulemiseensa tuomion päivänä,
tähän sidon itseni tänään lujasti.

Minä sidon itseni tänään lujasti
tähtikirkkaan taivaan jokaiseen hyveeseen:
auringon elämää antaviin säteisiin,
kuun valoon myöhäisenä yön hetkenä,
salaman valoon joka välkähtelee vapaasti,
tuulen raivoisaan myrskyyn ja huutoon,
lujaan maahan, suolaiseen mereen,
joka on ikuisen kallion huipun ympärillä.

Minä sidon itseni tänään lujasti
Jumalan valtaan pidellä ja johdattaa minua,
Hänen silmänsä valvovat, hänen valtansa antaa voimaa,
Hänen korvansa kuulevat rukoukseni,
Hänen viisautensa opettaa minua,
Hänen kätensä johdattaa minua,
Hänen kilpensä on puolustukseni.
Hänen sanansa antaa minulle sanani.
Hänen taivaalliset joukkonsa suojelevat minua.

Kristus luonani, Kristus minussa,
Kristus takanani, Kristus edessäni,
Kristus vierelläni, Kristus voittaen minut,
Kristus lohduttaen ja puhdistaen minut,
Kristus allani, Kristus ylläni,
Kristus hiljaisuudessa, Kristus vaarassa,
Kristus kaikkien minua rakastavien sydämässä,
Kristus ystävien ja tuntemattomien huulilla.

Minä sidon itseni lujasti nimeen,
Kolminaisuuden nimen voimaan.
Minä rukoilin ja rakastan Jumalaa,
joka on Yksi Kolmessa ja Kolme Yhdessä.
Hänestä ovat kaikki luodut,
Ikuisesta Isästä, Hengestä, Sanasta.
Ole korkeasti kiitetty ja ylistetty Herra,
minun pelastukseni.
Pelastus on lähtöisin Kristuksesta, Herrasta!

(Suomennos: Arto Penttinen)

Keltiläinen risti

Kehä- eli pyöräristissä on ympyrän sisässä tasavartinen risti. Tämä ristikuvion ovat jo esikristillisellä ajalla tunteneet muun muassa Aasian muinaiset kulttuurikansat ja Euroopan germaanit. Sillä on kuvattu aurinkoa, maata, valoa, vuodenkiertoa ja ihmisen elämää syntymästä kuolemaan. Taikamerkinä kehäristi on ollut taivaallisten voimien ja hyvän onnen pyörä. Siksi sitä on kannettu suojelevana koruna ja se on piirretty vaikkapa kodin ovenpieliin. Ympyrä on voitu tehdä myös laakeripuun lehdistä seppeleeksi.

Kristityille kehäristin ympyrä tuli merkitsemään maailmaa, jonka kaikille kolkille (ristin neljä sakaraa) ulottuu Kristuksen herruus. Lisäksi sillä on ilmaistu Kristuksen voittoa kuolemasta, evankeliumin valoa ja sen lahjoittamaa ikuista elämää.

Kehäristin muunnoksia on keltiläinen risti, jonka tapaa kirkoissa ja haudoilla varsinkin Irlannissa ja Skotlannissa. Alkuaan keltiläinen risti pystytettiin paikalle, jossa oli tapahtunut jokin onnettomuus tai väkivallanteko. Ristin uskottiin estävän sellaisen toistumisen. Tässäkin kristillinen usko avasi uuden näkökulman eli paha ei ole vain jokin ulkopuolinen voima, jonka taikamerkit pitävät loitolla. Paha asuu jokaisessa ihmisessä, meidän sisimmässämme ja siksi jokainen tarvitsee Kristusta, pahan voittajaa, uuden elämän luoja.

Ristin tärkein kohta on kuitenkin aina se, missä haarat yhtyvät. Siinä kohtaavat pystysuora ja vaakasuora, taivas ja maa.

Lähde: Pentti Lempiäinen: *Kuvien kieli*, 2002

Kuva rististä: Kalle Virta

Alkuperäinen englanninkielinen aineisto:

Where two or three are gathered in my name, I am there among them

Jointly prepared and published by

The Pontifical Council for Promoting Christian Unity www.vatican.va

The Commission on Faith and Order of the World Council of Churches

www.wcc-coe.org

Rukous ykseyden puolesta

Herra, taivaan ja maan Luoja,
rakastava ja armahtavainen.

Me ylistämme sinua.

Me rakastamme sinua.

Me pyydämme sinulta anteeksi puutteitamme,
erityisesti syntejämme ykseyttä vastaan.

Me kiitämme sinua elämästä ja kaikista lahjoista,
joita olet meille antanut.

Kiitämme sinua jo saavutetuista askelista
kohti ykseyttä.

Kiitämme sinua ...

Pyydämme sinulta myös armoa jatkaaksemme
vaellustamme sinun tahtosi mukaan.

Pyydämme sinulta ...

Tahdomme olla täysin sinun käytössäsi,
jotta sinä voisit viedä eteenpäin ja toteuttaa
sen rakkauden ja ykseyden suunnitelman,
jonka olet ajatellut meitä varten.

Sinä tiedät, että janoamme ykseyttä
ja rauhaa keskuuteemme ja koko maailmaan.

Vaikuta sen vuoksi sinä meissä,
niin että me voimme olla mahdollisimman hyvin yhtä
ja että kukin meistä ja me kaikki yhdessä
voimme olla rauhasi välikappaleita.

Sinulle Pyhä Kolminaisuus, Isä ja Poika ja Pyhä Henki
olkoon ylistys ja kunnia
nyt ja aina ja iankaikkisesti.

Aamen.

Tämän rukouksen on Chiara Lubichin rukouksesta mukailnut
Suomen ekumeenisen neuvoston Paikallisen ekumenian jaosto.

Kristus keskellämme

Kristittyjen ykseyden rukousviikon vuoden 2006 aineisto tulee Irlannista. Rukousviikkoa vietetään kaikkialla maailmassa samaan aikaan, 18.-25. tammikuuta.

Irlantilaiset tietävät, että tulevaisuudentoivoon sekä tämän hetken rauhaan ja sovintoon sisältyy pakostakin menneisyyden tuskallisten muistojen ja haitallisten epäkohtien käsitteleminen. Kristillinen opetuslapseus velvoittaa meitä osallistumaan pyrkimyksiin käsitellä menneisyyden haavoja rakentavalla tavalla.

Meidän tulee yhdessä todistaen etsiä ja valita keinot, jotka johtavat sovintoon. Tässä hengessä kaikkia kristittyjä, jotka käyttävät hyväkseen rukousviikon tarjoamia mahdollisuuksia, rohkaistaan kokoontumaan yhteiseen rukoukseen ja pyrkimään keskinäisessä rakkaudessa ymmärtämään toisiaan kaikkien eroavaisuuksien keskellä. Näin meistä voi tulla yhä väkevämpiä sovinnon merkkejä ja Kristuksen rakkauden parantavan läsnäolon todistajia.

Evankeliumit kertovat meille niistä eri tavoista, joilla Kristus, ylösnoussut Herramme, on itse keskuudessamme. Kristittyjen ykseyden rukousviikko tuo eteemme Matteuksen evankeliumin 18. luvun lupauksen: "missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään".

Tämä aineisto on tarkoitettu avuksi yksityisiin rukoushetkiin, ekumeenisten jumalanpalvelusten ja rukoushetkien suunnitteluun ja toteuttamiseen rukousviikolla. Aineisto voi palvella ekumeenisessa hartauselämässä muulloinkin.

Aineistoa voidaan kopioida tästä vihkosesta tai internetistä:

www.ekumenia.fi

Vihkosen hinta: 2 €/kpl

Tilausosoite:

Suomen ekumeeninen neuvosto

PL 185, 00161 Helsinki

SEN:n toimiston käyntiosoite:

Katajanokankatu 7 A, Helsinki

Puh. (09) 180 2369

Faksi (09) 174 313

sirpa-maija.vuorinen@ekumenia.fi